

Talla de la Mare de Déu del Roser

Gisclareny

Ubicació

Comarca: Berguedà
Lloc/Adreça: A l'església del Roser a sota de la Gargallosa i orientada a sud dominant el clot del pou
Emplaçament
Alçada: A l'interior de l'església de la Mare de Déu del Roser
1339

Coordenades:

Latitud: 42.25002
Longitud: 1.78642
UTM Est (X): 399888
UTM Nord (Y): 4678249

Classificació

Número de fitxa 08093 - 100
Àmbit: Patrimoni moble
Tipologia Objecte
Estil / època: Barroc
Segle XVIII
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: Caldria fer-li un tractament per part d'un tècnic especialitzat en restuaració de Bens Mobles
Protecció Física
Número inventari Sí. Núm. 3335
Generalitat i altres inventaris
Accés Restringit
Ús actual: Religios
Titularitat Pública
Titular: Bisbat de Solsona. Plaça de Palau. 1 25280 Solsona
Fitxes associades:

Descripció

A l'interior de l'església del Roser de Gisclareny es guarda una bonica talla de fusta policromada que va dedicada a la seva patrona; la verge de Santa Maria del Roser. Es tracta d'una talla de fusta d'uns 45 cm d'alt x uns 25 cm d'ample. Que sosté el nen Jesús i un pomell de roses. Presenta un cos més aviat ben proporcionat amb els plecs del vestit ben aconseguits i la talla dels ulls i la boca ben proporcionades. Aquesta talla que conserva restes de policromia presneta forces similituds amb la talla que es conserva a l'església de Sant Esteve de Bagà i atribuïble també a la Nostra Senyora del Roser. Ha estat datada de mitjans del segle XVIII.

Observacions:

Aquesta talla conservada a dins de la segarustia mereix ser restaurada i estudiada a fons ja que es tracta d'una notable peça de fusta de mitjans del segle XVIII

Història

Aquesta talla aniria relacionada amb el moment que es crea la confraria de la Mare de Déu del Roser a mitjans del segle XVIII corresponent en un moment que la parròquia es trasllada a l'edifici que hi ha avui dia.egons el mateix Martín i en un document original trobat a l'arxiu diocesà de Solsona els anys posteriors el segle XVIII, la parròquia es trasllada definitivament al Roser.El rectorr de Gisclareny declarava el 1752 un ingrés net de 150 lliures (Martín, 2005). En aquest document ja fa esment de la pobresa del territori. Per sufragar les despeses derivades dels actes litúrgics, l'església va instaurar un sistema de crèdit basat en aportació de les famílies més benestants en misses pels difunts, causes pies, beneficis i censals. A través de la creença del purgatori per treure l'anima del cos del difunt, les classes més acomodades feien aportacions en vida com a deixes testamentàries per a realitzar misses per les animes dels difunts a partir d'unes tarifes establertes pel nombre de sacerdots otambé per a la construcció d'altars. Aquests crèdits eren administrats a les rectories. A més a més també existia la causa pia, una mena de crèdit o aportacions de censals per a les dots de les donzelles (Martín, 2005 p.31)"per donzelles maridar o en religió entrar". Algunes vegades el capital anava dirigit a constituir alguna institució concreta com ara una confraia. Així doncs una operació daquestes característiques és la que va fer Martí Bover a la parròquia de Sant Martí del Puig . Moltes de les masies del terme van ser adquirides per les comunitats de preveres mitjançant el sistema de les causes pies basades en els censals. Hi ha algunes causes pies de la família Tor (Martín, 2005 i doc. Original ACA. Notarials. Bagà. Lligall III). El mas Jovell va ser comprat a canvi d'un d'aquests Censals per la família Tor. El sistema de les cartes de Gràcia era una altre sistema de crèdit imposat pels preberes. Com a mecanisme de participació dels feligresos en la marxa de la parròquia, Martín esmenta el sistema de les obrieres (confraries) que es beneficiaven dels donatius dels feligressos i que garantia el fet d'ocupar llocs privilegiats en la celebració de les misses, diposar de sepultura pròpia en el moment de la mort. Amb el capital obtingut es compraven censals. Segons Martín al Gisclareny històric hi han dues obrieres; una per a cada parròquia. Si la de sant Miquel és poc esmentada la del Roser titulada "lluminaria del santíssim sagrament" a partir de 1716 és documentada en l'aparició de quatre censals de 88, 76, 134 i 136 lliures entre els anys 1716 i 1780. Els administradors eren els cònsols, el batlle i regidors (Martín, 2005. P.38). La

fundació de la obreria va ser a càrrec de Josep Tor. Ja veiem que és el segle XVIII el moment en que la parròquia de Gisclareny va tenir la major puixança coincidint amb un increment poblacional i que es va mantenir al llarg del segle XIX i principi del XX. Després de la guerra civil. Actualment malgrat mantingui el caràcter de parròquia és administrada des de l'unitat pastoral de Bagà i del ser rector.

Bibliografia

CABALLÈ I CANTALAPIEDRA, F (1996). Les tres-centes cases de Giscareny. Columna Albí. P.25
MARTIN, E (2005). Una mirada sobre la història de Gisclareny.
GENERALITAT DE CATALUNYA. Inventari de Patrimoni arquitectònic (IPA). Fitxa núm. 3335 SERRA
i VILARÓ , J (1989). Les Baronies de Pinós i Mataplana. Investigació als seus arxius. Llibres I, II i
III.Centre d'estudis baganesos
ADS (Arxiu Diocesà de Solsona). Carpeta de Gisclareny i
ACA (Notarials. Bagà) publicats per Martín.

